

Strona w postępowaniu głównym

István Balogh

Sentencja

Artykuł 1 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie prawa do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego w postępowaniu karnym należy interpretować w ten sposób, że dyrektywa ta nie ma zastosowania do krajowego postępowania szczególnego w sprawie uznania przez sąd jednego państwa członkowskiego prawomocnego orzeczenia wydanego przez sąd innego państwa członkowskiego, skazującego określoną osobę za popełnienie przestępstwa.

Decyzję ramową Rady 2009/315/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie organizacji wymiany informacji pochodzących z rejestru karnego pomiędzy państwami członkowskimi oraz treści tych informacji oraz decyzję Rady 2009/316/WSiSW z dnia 6 kwietnia 2009 r. w sprawie ustanowienia europejskiego systemu przekazywania informacji z rejestrów karnych (ECRIS), zgodnie z art. 11 decyzji ramowej 2009/315/WSiSW, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie wykonywaniu uregulowania krajowego wprowadzającego tego rodzaju postępowanie szczególne.

(¹) Dz.U. C 127 z 20.4.2015.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 7 czerwca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – Séline Affum/Préfet du Pas-de-Calais; Procureur général de la Cour d’appel de Douai

(Sprawa C-47/15) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Dyrektywa 2008/115 WE — Wspólne normy i procedury stosowane wobec powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich — Zatrzymanie — Uregulowanie krajowe przewidujące możliwość orzeczenia w przypadku nielegalnego wjazdu kary pozbawienia wolności — Sytuacja „tranzytu” — Wielostronna umowa o readmisji)

(2016/C 296/15)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Séline Affum

Strona pozwana: Préfet du Pas-de-Calais; Procureur général de la Cour d’appel de Douai

Sentencja

1) Wykładni art. 2 ust. 1 i art. 3 pkt 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich należy dokonywać w ten sposób, że obywatel państwa trzeciego przebywa na terytorium państwa członkowskiego nielegalnie i w związku z tym objęty jest zakresem stosowania tej dyrektywy, w przypadku gdy, nie spełniając warunków wjazdu do tego państwa członkowskiego, pobytu lub zamieszkania w nim, przejeżdża przez jego terytorium jako pasażer autobusu przyjeżdżającego z innego państwa członkowskiego, które należy do strefy Schengen, i jadącego do trzeciego państwa członkowskiego, które nie należy do tej strefy.

- 2) Wykładni dyrektywy 2008/115 należy dokonywać w ten sposób, iż sprzeciwia się ona uregulowaniu państwa członkowskiego, w myśl którego samo nielegalne przekroczenie przez obywatela państwa trzeciego granicy wewnętrznej, przez co jego pobyt w tym państwie członkowskim staje się nielegalny, zagrożone jest karą pozbawienia wolności, która może zostać orzeczona jeszcze przed zakończeniem procedury powrotu ustanowionej tą dyrektywą.

Powyższa wykładnia pozostaje aktualna w sytuacji gdy dany obywatel może zostać przyjęty przez inne państwo członkowskie na podstawie umowy lub porozumienia w rozumieniu art. 6 ust. 3 tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 118 z 13.4.2015.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 7 czerwca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch – Niderlandy) – Mehrdad Ghezelbash/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Sprawa C-63/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (UE) nr 604/2013 — Określanie państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego — Artykuł 12 — Wydanie dokumentów pobytu lub wiz — Artykuł 27 — Środek prawny — Zakres kontroli sądowej)

(2016/C 296/16)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Mehrdad Ghezelbash

Strona pozwana: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Sentencja

Artykuł 27 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca rozpatrywany w świetle motywu 19 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji tego rodzaju jak zaistniała w postępowaniu głównym osoba ubiegająca się o azyl może powołać, w ramach skargi na podjętą wobec niej decyzję o przekazaniu, błędne zastosowanie kryterium odpowiedzialności ustanowionego w rozdziale III owego rozporządzenia, w szczególności kryterium dotyczącego wydania wizy, ustanowionego w art. 12 owego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 138 z 27.4.2015.